Dimarts 4 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 5,21-43): En aquell temps, havent fet Jesús novament la travessa en la barca cap a l'altra banda, s'aplegà una gran gentada al seu voltant, i ell era a la vora de la mar. I ve un dels caps de la sinagoga, de nom Jaire, i en veure'l cau als seus peus, i el pregava molt, dient: «La meva filleta està als últims; vine, imposa-li les mans perquè se salvi i visqui». I se n'anà amb ell. I el seguia una gran multitud, i l'oprimien.

I una dona que tenia hemorràgies feia dotze anys, i havia patit molt de part de nombrosos metges, i havia gastat tot el que tenia sense haver millorat gens, sinó que més aviat havia empitjorat, havent sentit parlar de Jesús, vingué entre la multitud per darrere i tocà el seu vestit. Perquè es deia: «Només que li toqui els vestits, seré salvada». I a l'instant s'assecà la font de la seva sang, i sentí en el seu cos que era guarida de la seva dolença. I, tot seguit, Jesús, adonant-se en si mateix que una força havia sortit d'ell, es girà cap a la multitud, i digué: «Qui m'ha tocat els vestits?». I deien els seus deixebles: «Veus la multitud que et comprimeix i dius: "Qui m'ha tocat?"». I mirava entorn per veure aquella que havia fet això. Però la dona, tement i tremolant, sabent el que s'havia esdevingut en ella, vingué i es prostrà davant ell i li va dir tota la veritat. I ell li digué: «Filla, la teva fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau i sigues sana de la teva dolença».

I estant encara ell parlant, venen de part del cap de la sinagoga, dient: «La teva filla ha mort, per què molestes més el mestre?». Però Jesús, en sentir les paraules que es deien, diu al cap de la sinagoga: «No tinguis por, solament creu!». I no deixà que ningú el seguís més que Pere i Jaume i Joan, el germà de Jaume. I venen a la casa del cap de la sinagoga. I veu l'avalot i gent que plorava i feia grans planys, i entrant els diu: «Per què esteu torbats i ploreu? La noia no és morta, sinó que dorm». I es reien d'ell. Però ell, traient-los tots fora, pren el pare de la noia i la mare i els qui eren amb ell, i entra on era la noia. I agafant la mà de la noia, li diu: «Talithà, cum!» -que vol dir: «Noia, jo t'ho dic: Aixeca't!». I de seguida s'alçà la noia i caminava, ja que tenia dotze anys. I immediatament quedaren estupefactes amb un gran estupor. I els recomanà vivament que ningú no sabés això. I digué que li donessin de menjar.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Filla, la teva fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau i sigues sana de la teva dolença»

Mn. Francesc PERARNAU i Cañellas
(Girona, Espanya)

Avui l'Evangeli ens presenta dos miracles de Jesús que ens parlen de la fe de dues persones ben diferents. Tant Jaire —un dels caps de la sinagoga— com aquella dona malalta mostren una gran fe: Jaire està segur que Jesús pot guarir la seva filleta, mentre aquella bona dona confia en què un mínim contacte amb la roba de Jesús serà suficient per a lliurar-la d'una malaltia molt greu. I Jesús, perquè són persones de fe, els concedeix el favor que havien anat a buscar.

La primera va ser ella, aquella que pensava que no era digna que Jesús li dediqués temps, la que no s'atrevia a molestar el Mestre ni aquells jueus tan influents. Sense fer soroll s'acosta i, tocant la vora del mantell de Jesús, "arrenca" la seva guarició, i ella tot seguit ho nota en el seu cos. Però Jesús, que sap el que ha passat, no la vol deixar marxar sense adreçar-li unes paraules: «Filla, la teva fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau i sigues sana de la teva dolença» (Mc 5,34).

A Jaire, Jesús li demana una fe encara més gran. Com Déu ja havia fet amb Abraham en l'Antic Testament, demanarà una fe contra tota esperança, la fe de les coses impossibles. Li varen comunicar a Jaire la terrible notícia que la seva filleta tot just acabava de morir. Ens podem imaginar el gran dolor que l'envairia en aquell moment, i potser la temptació de la desesperació. I Jesús, que ho havia sentit, li diu: «No tinguis por, solament creu!» (Mc 5,36). I com aquells patriarques antics, creient contra tota esperança, va veure com Jesús tornava a la vida la seva filleta estimada.

Dues grans lliçons de fe per nosaltres. Des de les pàgines de l'Evangeli, Jaire i la dona que patia hemorràgies, juntament amb tants altres, ens parlen de la necessitat de tenir una fe incommovible. Podem fer nostra aquella bonica exclamació evangèlica: «Crec, ajuda la meva incredulitat» (Mc 9,24).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «La lectura d'avui és un compendi perfecte d'esperança, i l'exclusió de qualsevol motiu de desesperació» (Sant Pere Crisòleg)

- «A Déu li demanem moltes curacions de problemes, de necessitats concretes, i està be fer-ho, però el que hem de demanar amb insistència és una fe cada vegada més sòlida, perquè el Senyor renovi la nostra vida» (Benet XVI)

- «Jesús escolta la pregària de fe, expressada en paraules (el leprós, Jaire, la Cananea, el bon lladre), o en silenci (els portadors del paralític, l'hemorroïsa que li toca el vestit, les llàgrimes i el perfum de la pecadora). Guarició de les malalties o remissió dels pecats, Jesús respon sempre a la pregària que l'implora amb fe (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.616)